

Tatabányai Törvényszék, mint első fokon eljáró bíróság útján

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott **Somogyi Mária** (a továbbiakban: panaszos, [REDACTED] meghatalmazott jogi képviselője [REDACTED] útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § alapján az alábbi alkotmányjogi panaszt terjeszti elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Győri Ítéltábla Pf.I.20.065/2015/4/I. számú ítéletének (a továbbiakban: jogerős ítélet) alaptörvényellenességét és semmisítse meg azt, mivel a döntés sérti az alperes panaszosnak az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésében garantált véleménynyilvánítási szabadságát.

Kérem emellett a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 359/C. § (2) bekezdése alapján hívja fel az első fokon eljáró bíróságot, hogy a jogerős ügydöntő határozat végrehajtását az Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig függessze fel.

I. Indítványozói jogosultság

Az alkotmányjogi panasz alapja az Abtv. 27. §-a, mely szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

A panaszos az egyedi ügyben érintett. Az eljárás során alperes volt, az ítéletben pedig a bíróság megállapította, hogy megsértette a felperes személyhez fűződő jogait. A támadott ítélet az ügy érdemében hozott döntés. Az ítélet megállapította a jogsértést, 10 000 forint sérelemdíj, perköltség és a felmerülő eljárási illeték megfizetésére és nyilvános elégtételadásra kötelezte a panaszost.

Az ítélet a panaszos Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésében biztosított, a véleménynyilvánítás szabadságához való jogát sérti. Az ítélet a polgári jog eszközeivel szankcionálta azt, hogy az alperes [REDACTED] profilnevű Facebook felhasználó által 2014. december 10. napján 15.57 perckor közzétett felhívás megosztásával, és ezzel járó valótlan tények híresztelésével – miszerint az I. rendű felperes [REDACTED] értékesítette a [REDACTED] hrsz. számú ingatlant úgy, hogy az értékesítéskor tudta, hogy azt vissza fogja foglalni később bérelni, valamint, hogy I. rendű felperes hivatalnokai a jogügylet során összejátszottak [REDACTED] – megsértette a felperes személyiségi jogát, jó hírnevét.

A támadott ítélet az eljárást befejező, jogerős döntés, mellyel szemben fellebbezésnek nincs helye. Tájékoztatom a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az alkotmányjogi panasszal párhuzamosan a panaszos a jogerős ítélet felülvizsgálatát kérte a Kúrián.

Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül, írásban lehet benyújtani. Az ítéletet 2015. október 20-án kézbesítették a panaszos jogi képviselőjének, tehát az alkotmányjogi panaszt határidőben nyújtom be.

Az Abtv. 29 §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. A közügyek szabad megvitatása alapvető fontosságú egy demokratikus társadalomban. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a polgárok számára a jognak biztosítania kell, hogy minél szabadabban vehessenek részt a közéleti vitákban a rendelkezésükre álló lehető legtöbb eszközzel. A közelmúltban egyre inkább az internetet használják a polgárok arra, hogy az ilyen vitákban részt vegyenek. Az internetes tartalmakért való felelősség azonban gyakran ellentmondásos jogi problémákat eredményez. A klasszikus, nyomtatott és elektronikus sajtóra kialakított felelősségi szabályok módosítás nélküli alkalmazása az internetes kommunikációra szóláskorlátozó hatással bír.

Jelen ügy tárgya egy olyan jogvita, amely egy mástól származó internetes közlés átvételén alapszik. A panaszos a Facebookon közösségi oldalon a saját ismerősei részére osztott meg egy, a helyi önkormányzatot kritizáló bejegyzést, melynek szövege nem tőle származik, de melynek tartalmáért a magyar bírósági gyakorlat alapján minden esetben, objektív felelősséggel tartozik. Az internetes tartalom, különösen a közösségi oldalak jellemzője, hogy az ott megosztott tartalom nem feltétlenül a felhasználó sajátja, az esetek többségében más felhasználóktól veszi át, és ehhez az átvett tartalomhoz fűzi a saját megjegyzését. Az ilyen típusú kommunikáció megkönnyíti a polgárok számára, hogy részt vegyenek a nyilvános térben zajló politikai vitában a klasszikus média közvetítése nélkül. Ezáltal az internet hosszú idő óta a legdemokratikusabb kommunikációs felületként működik. Így a szólásszabadság határainak kijelölése és specializálása az ilyen típusú kommunikáció esetében alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés.

A jogerős ítélet külön kitér a helyi önkormányzat mint jogi személy alapjogi jogalanyiságára. Bár az Alkotmánybíróság gyakorlatából egyértelműen kitűnik, hogy az állami szervek nem lehetnek alanyai az alapjogoknak – így következképpen az emberi méltósághoz való jogból fakadó személyhez fűződő jogoknak sem – a jogerős bírósági ítélet mégis úgy rendelkezik, hogy a helyi önkormányzat felperes jogosulti igényeket érvényesíthet. Az alkotmánybírósági gyakorlatnak alapjaiban ellentmondó bírói jogértelmezés a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség. Az önkormányzatok alapjogi jogalanyisága emellett szintén alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés.

II. A tények

Az internetet használó magyar polgárok számára mindennapos dolog megosztani, hozzászólni (kommentelni) valamit a Facebookon. Az internet elterjedésével a polgárok előtt számos új

lehetőség nyílt arra, hogy megvitassák a közügyeket, a számukra fontos kérdéseket. Erre használta a Facebookot panaszos is, aki elégedetlen volt az otthona, [REDACTED] vezetőinek munkájával. 2010 decemberében olvasott egy bejegyzést, ami a tatabányai önkormányzat ingatlangazdálkodását kritizálta. A bejegyzés fő témája az volt, hogy az áron alul eladott ingatlanokat az önkormányzat később visszabéri, hogy azokban közintézményeket működtessen. A panaszos megosztotta a szóban forgó bejegyzést a saját Facebook oldalán, és egy felháborodott kommentet is fűzött hozzá. Ezt követően [REDACTED]

[REDACTED] Önkormányzat Hivatala eljárást indított a panaszos ellen személyiségi jogaik megsértésére hivatkozással. Az első fokon eljáró Tatabányai Törvényszék megállapította a jogsértés mindkét felperes vonatkozásában, bocsánatkérő közlemény közzétételére és ötvenötvenezer forint sérelemdíj megfizetésére kötelezte a panaszost. A másodfokon eljáró Győri Ítéltábla megváltoztatta az ítéletet, a II. felperes keresetét elutasította, míg az I. rendű felperes számára fizetendő sérelemdíj összegét mérsékelte.

III. Érdemi panasz

A jogerős ítélet sérti a panaszosnak az Alaptörvény IX. cikkében garantált szabad véleménynyilvánításhoz való jogát. Azzal, hogy az első és másodfokon eljáró bíróságok a helyi önkormányzat felperes személyiségi jogainak védelmét jelölték meg a szólásszabadság korlátozásának céljaként, figyelmen kívül hagyták a tényt, hogy az alapjogi teszt alapján az alapjog-korlátozás legitim célja csak más alapvető jog vagy alkotmányos érték érvényesülése lehet, márpedig közhatalmi szervek nem lehetnek alapjogok alanyai. Azzal, hogy a bíróságok hamis tényállításnak minősítették a panaszos által megosztott bejegyzés tartalmát, ami ebből szükségszerűen következően jogsértőnek is minősült, alaptörvény-ellenesen korlátozták a panaszos szólásszabadságát.

a. A helyi önkormányzat mint alapjogok alanya

A közjogi szervek magánjogi jogviszonyaikban sem rendelkeznek olyan alapjoggal (és ebből fakadó személyiségi jogi védelemmel), mint a magánszemélyek, hiszen a magánjogi jogviszonyokban is csak a köz felhatalmazása alapján, törvényben szabályozott módon és a köz pénzét költve képesek részt venni.

Az állami és önkormányzati szervek azon jellemzője, hogy nem rendelkeznek személyiségi jogokkal és nem illeti meg emiatt a Ptk. által biztosított védelem, nem abból fakad, hogy éppen milyen jogviszonyban (ti. magánjogi vagy közjogi) vesznek részt, ahogyan azt jogerős ítélet kifejtette, hanem abból a tulajdonságukból, hogy az állam szervezetrendszerébe tagozódnak, az állam részét képezik, és közhatalommal rendelkeznek.

A közhatalmi szervek ugyanúgy, ahogy felléphetnek tulajdonuk védelmében, birtoklásuk jogosulatlan háborításával, a zavartalan működésüket akadályozó és más jogsértő magatartásokkal szemben, felléphetnek általában a jóhírnevüket sértő közlésekkel szemben is. A közhatalmi szervek jogait a jogszabályok védelemben részesítik, hiszen – nem alapjogi értelemben – ők is jogalanyok. Jelentős különbség azonban, hogy e védelemben részesített jogaik nem morálisan igazolt emberi jogok, ezért ha ezek valaki más alapjog-gyakorlása folytán szenvednének sérelmet, abban az esetben a jogrendszer nem biztosít védelmet számukra. Az

alapjog-korlátozás esetén alkalmazott általános teszt alapján ugyanis alapjogot csak más alapvető jog vagy alkotmányos érték érvényesülése érdekében lehet korlátozni. Tehát a közhatalmi szervek sérelmet szenvedett jogaiknak meg kell hajolnia a velük konfliktusba került alapjogok előtt. Például ha a közhatalmi szervet érintő kritika a véleménynyilvánítási szabadság gyakorlásaként hangzik el, a közhatalmi szerv azzal szemben nem érvényesítheti a jóhírnévhez való személyiségi jogát; megteheti viszont akkor, ha a kritika nem alapjog-gyakorlásként, például egy másik közhatalmi szerv részéről érkezik. Ha a közhatalmi szerv hivatali épülete előtt a gyülekezési szabadság gyakorlása körében megtartott rendezvény hangja zavarja a szerv működését, a közhatalmi szervet nem illeti meg birtokvédelem; ugyanakkor élhet birtokvédelemmel, ha például a szomszédos épületben működő szórakozóhelyből áthallatszó zaj háborítja. Ha egy állampolgár annyira sokszor kér tájékoztatást telefonon a szerv által kezelt közérdekű adatokról, hogy a tájékoztatás-adás a szerv számára érdemben kimutatható többletmunkát jelent, akkor sem tehet mást, minthogy megválaszolja az állampolgár kérdéseit; a telefonbetyárkodással szemben viszont – minthogy az nem alapjog-gyakorlás – ugyanúgy felléphet, mint bárki más. Az utóbbiak nem is lesznek alapjogi ügyek.

A 65/1992. (XII. 17.) AB határozat az alapvető jogok rendeltetésével kapcsolatban hangsúlyozta annak fontosságát, hogy „[...] az államhatalommal szemben alkotmányos garanciákat teremtsenek az állampolgár, az egyén vagy egy közösség jogainak védelmére, cselekvési autonómiájának biztosítására.” Az állami, önkormányzati szervek nem rendelkeznek a természetes személyekre, illetve a nem állami jogi személyekre jellemző cselekvési autonómiával: számukra csak a jogszabályban kijelölt feladatok teljesítéséhez szükséges jogi aktusok megengedettek, nem csupán a közjog, de a magánjog területén is.

A közhatalmi szervek magánjogi jogviszonyokban is kötöttek a jog által, nem cselekedhetnek szabad belátásuk szerint, mégpedig azért nem, mert a magánjogi jogviszonyaikban felhasznált pénz közpénz. A jogerős ítélet szerint az önkormányzati vagyon értékesítése nem közhatalmi aktus, hiszen a magánjog szabályai alapján történik. Ez a meglátás azonban téves: az önkormányzati vagyon értékesítése nem kizárólag a magánjog szabályai alapján történik, a legkézenfekvőbb példa erre a közbeszerzési jog. Az önkormányzatok nem rendelkeznek a természetes személyekhez vagy gazdasági társaságokhoz hasonló szabadsággal akkor, amikor tulajdonuk értékesítéséről döntenek. Szigorú közjogi szabályoknak kell megfelelnie a tevékenységüknek, éppen azért, mert a köz vagyonának értékesítése kizárólag a köz érdekében történhet meg, átlátható módon.

Mindebből az következik, hogy az állam, az önkormányzatok és annak szervei az alapjogi jogviszonyban jogosultként nem vehetnek részt, kizárólag a kötelezett pozícióban lehetnek.

A jogerős ítélet kifejti, hogy az állami intézményekbe vetett közbizalom sérelme az Alaptörvény IX. cikkének 4. bekezdéséből fakadóan személyiségi jogi védelmet élvez. Az Alaptörvény nem nevesíti az állami intézményekbe vetett közbizalmat az alapjogi rendelkezések között: a közintézményekbe vetett bizalom biztosan nem alapjog. Az 36/1994. (VI. 24.) AB határozat értelmében a vélemény szabadságával szemben mérlegelendő korlátozó törvények súlya csekély, ha csupán önmagában valamely elvont érték a tárgya. Bár az állami intézményekbe vetett közbizalom bizonyos esetekben valóban felmerülhet, mint a

szólásszabadság legitim korlátja, a polgári jogi személyiségvédelem szabályai között nem lelhető fel a közbizalom védelmét hivatott rendelkezés. A polgári jog dogmatikája elsősorban egymás mellé rendelt jogalanyok élethelyzeteit szabályozza – igaz ez a személyiségi jogokra is. Az állami szervekbe vetett közbizalom védelme azonban nem egy ilyen, mellérendelt jogviszonyban álló felek közötti jogi konfliktus, hanem egy közjogi dogmatikai kérdés.

Ebből következően a polgári jog szabályai szerinti jogkorlátozás, amely a személyhez fűződő jogok sérelmét jelöli meg a szóláskorlátozás indokaként, és polgári jogi szankciókat rendel a jogsértés orvoslására az alapjogi teszt első lépcsőjén, a korlátozást igazoló legitim cél hiányában elbukik.

b. Értékitélet – tényállítás

A jogerős ítélet szerint az a tény, hogy a bejegyzés azt állította, hogy az önkormányzat átjátszotta egy vállalkozó kezére az ingatlant, valótlan volt, helytálló. Az egyébként több bekezdéses bejegyzés valóban tartalmazott egy téves állítást – az ingatlan időközben többször gazdát cserélt, eredetileg valaki másnak adta el az önkormányzat, nem annak a vállalkozónak, akitől most visszabérli. A bejegyzés fókuszában azonban nem kizárólag a szóban forgó ingatlan állt, hanem az a gyakorlat, hogy az önkormányzat eladja az ingatlanjait, majd visszabérli azokat. A bejegyzés eredeti szerzője és a panaszos is annak az elégedetlenségének adott hangot, hogy az önkormányzat ahelyett, hogy felújítaná az önkormányzati tulajdonban álló ingatlanokat, leromlott állapotban eladja, majd felújítást követően drágán visszabérli azokat. Ennek a gyakorlatnak a kritizálása egyértelműen a közügyek megvitatásának járó magas szintű védelmet kell, hogy élvezze.

Ahogy az Alkotmánybíróság a 13/2014. (IV. 18.) AB határozatában kifejtette, a bíróságoknak, amikor arról döntenek, hogy egy adott megnyilvánulás értékitélet vagy tényállítás-e, a szakjogági dogmatikán túl alkotmányjogi megfontolásokat is figyelembe kell venniük. Ha nem így tesznek, akkor egy későbbi alkotmányjogi panasz eljárás keretében az alkotmánybíróság alapjogsérelem miatt megsemmisíti a bírósági döntést. Az értékitéletnek vagy tényállításnak minősítés során a bíróságoknak figyelembe kell venniük, hogy az adott vita közügyben zajlott-e, illetve a közlés kontextusát. *„Ennek során figyelemmel kell lenni arra, hogy az inkriminált mondat a teljes szöveg kontextusában nyer értelmet, amelynek célja az önkormányzat vagyongazdálkodásának kritikája volt, vagyis az írás az irónia és a túlzás eszközével élve bírálta a városi vagyongazdálkodást. Szükséges továbbá értékelni a publicisztika vélemény kontextusát, amely a helyi közösségen belül tapasztalható vagyoni egyenlőtlenségekre és a pazarló költségvetési gazdálkodásra hívta fel a közélet figyelmét.”* [13/2014. (IV. 18.) AB határozat (1.4.)]

Az Alkotmánybíróság gyakorlata alapján tehát az értékitélet és a tényállítás közti különbségtétel során a szakjogági szabályokon túl azt is vizsgálnia kell a bíróságoknak, hogy a közlés jogi szankcionálása milyen hatással lenne a közügyek szabad megvitatására. Míg ugyanis az értékitéletek a legszélesebb körű védelemben részesülnek, míg a tényállításoknak szigorú bizonyítás során kell igaznak bizonyulniuk. Ennek során a személyiségi jogi jogsértésekért való objektív felelősségi rendszer nem teszi lehetővé a közlés körülményeinek vizsgálatát. Ha tehát a polgári jog dogmatikája a felelősség megállapítása során nem teszi

lehetővé a szólásszabadságot garantáló differenciálást, akkor a bíróságoknak ezt a vizsgálatot egy lépéssel hamarabb, az értéktétel-tényállítást közti különbségtétel során kell elvégezniük.

A közügyek szabad megvitatása olyan kiemelkedő fontosságú egy demokráciában, ami megköveteli, hogy a közhatalom gyakorlói a velük kapcsolatban megfogalmazott kritikát akkor is elviseljék, ha az túlzó, bántó, vagy akár kisebb tévedéseket, felületességeket is tartalmaz. Ha a jog az ilyen megnyilatkozásokat is szankcionálná, azzal jelentősen megnehezítené, hogy a polgárok részt vegyenek a közéleti vitákban, és az ilyen jogalkalmazás ún. dermesztő hatással („chilling effect”) lenne a szabad kommunikációra (ahogyan azt a strasbourgi székhelyű Emberi Jogok Európai Bírósága is kiemeli a *Prager and Oberschlick v. Austria*, 26 April 1995, § 38, Series A no. 313).

c. A közlés helye

Jelen ügy ebből a szempontból azért is különösen érdekes, mert a világhálón egy közösségi oldalon keresztül történt a sérelmezett véleménynyilvánítás. A Facebookhoz hasonló közösségi oldalakon minden felhasználónak van egy saját profilja, amit a vele kapcsolatban álló személyek láthatnak. Ezen a profilon saját tartalmat – szöveget, képet, videót – tehetnek közzé a felhasználók, vagy megoszthatnak más felhasználók profilján talált tartalmakat is. A megosztás egy kattintással, rövid idő alatt történik, és a megosztott tartalom formájában elkülönül a felhasználó saját tartalmaitól, egyértelműen látszik, hogy azt egy másik felhasználó profiljáról emelte át.

A közösségi oldal sajátossága, hogy az ember saját maga alakítja ki a közösségi teret, tehát csak egy behatárolt személyi kör, az oldal gazdájának „ismerősei” láthatják a tartalmat, ezért mondható, hogy az az információt közzétevő személyes szférájához tartozik, hiszen nem mindenki számára hozzáférhető - szemben például egy internetes hírportállal. A jogerős ítélet által elvárt előzetes tartalomszűrés ebben a kommunikációs térben egy demokratikus és infokommunikációs eszközöket használó társadalomban nem kívánatos eredményekhez vezetne.

Jelen esetben a jogerős döntés által felállított mércének az panaszos akkor felelt volna meg, ha a szabadidejében a saját ismerősei által megosztott tartalmakat böngészve a felhívás elolvasása után a földhivatalból illeték ellenében kikéri a kérdéses ingatlan hiteles tulajdoni lapjának a másolatát, és annak ismeretében dönt a tartalom megosztásáról. Ez nyilvánvalóan irreális teher, ami elriasztja a polgárokat a közügyek megvitatásától, továbbá nem összeegyeztethető az információs technológia elterjedése következtében felgyorsult kommunikációval. A felgyorsult kommunikáció csökkenti a felelősséget a megosztott tartalomért. Egyrészt lényegesen több információhoz jut minden ember nap mint nap. További szempont, hogy a közösségi oldalak sajátossága, hogy az információ folyamatosan „pörög”, tehát egy közzétett tartalom – habár elérhető – csak egy nagyon rövid ideig van olyan helyen a többi információ között, amelyek ténylegesen elolvasásra kerülnek. Másrészt a tartalommal érintetteknek is több lehetőségük van az esetlegesen téves információ korrigálására, illetve a magyarázat megadására. Ezt a klasszikus sajtóval ellentétben az eredeti közlő engedélye vagy aktív közreműködése nélkül, az eredeti közléssel azonos felületen tehetik meg.

A közösségi oldalakon megjelenő tartalmak olyan vitákat, közéleti diskurzusokat indíthatnak meg, amelyek a polgárok részéről nem igényelnek nagy áldozatot, a technika fejlődésével egy mobiltelefon segítségével bárhol és bármikor részt tudnak venni. Ezek a technikai változások korábban nem látott tömegek számára teszi lehetővé, hogy akár szűkebb környezetükben, akár nagyobb internetes közösségekben részt vegyenek a közügyekről szóló vitában. Ez a változás a közbeszéd demokratizálódásához vezet.

Mivel a közösségi oldalakon történő publikálás lehetősége bárki számára hozzáférhető, így azok használói tisztában is vannak azzal, hogy az ott megjelent tartalom lényegében különbözik a klasszikus sajtótól, annak előállítói nem hivatásos újságírók, éppen ezért kellő kritikával viszonyulnak az ott megjelent tartalmakhoz, hiszen hozzá vannak szokva, hogy különböző, egymásnak ellentmondó állítások is megjelennek egy adott témában.

Ezért az ilyen helyzetben az elvárható magatartás mércéje lényegesen alacsonyabb kell, hogy legyen, és tekintettel a közéleti események szabad megvitatásához fűződő kiemelkedő alkotmányos jog védelmére, ilyen esetben polgári jogi szankció alkalmazása is indokolatlan.

Mindezek alapján kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg, hogy a Győri Ítéltábla számú ítélete alaptörvény-ellenesen korlátozza a panaszosnak az Alaptörvény IX. cikkében garantált szabad véleménynyilvánításhoz való jogát és semmisítse meg azt.

Budapest, 2015. december. 15.

A panaszos képviselőjében:

Mellékletek:

- Az eljárás során csatolt ügyvédi meghatalmazás másolata, amely kiterjed az alkotmányjogi panasz eljárásra
- Jognyilatkozat az indítvány és a személyes adatok nyilvánosságáról

SC-PR.

TATABÁNYAI TÖRVÉNYSZÉK
Tatabánya

2015 DEC 22

Példány: 4 Mell: 1X2

szám: 20.P.21.437/2014/5.

POSTÁN ÉRKEZETT
GYŰJTESZKÉRESEMELŐK ÉS
GYŰJTESZKÉRESEMELŐK ÉS
SZEMÉLYES IRATOK

A

OTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	W/351-0/2016
Érkezett:	2016 FEBR 23.
Oldal:	4
Allyel:	MH+1+9
Allyel:	6

elsőfokú ügyszám: 20.P.21.437/2014/5.

másodfokú ügyszám: Pf.I.20.065/2015

13 /

Tatabányai Törvényszék útján

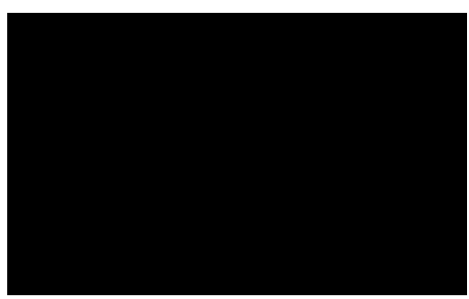
Tisztelt Alkotmánybíróság!

Somogyi Mária

alperes

képv.:

alkotmányjogi panasza

rendű felperesek elleni személyiségi jogok megsértése miatt indított polgári peres eljárásbanmeghozott Pf.I.20.065/2015/4/I. számú ítélet ellen